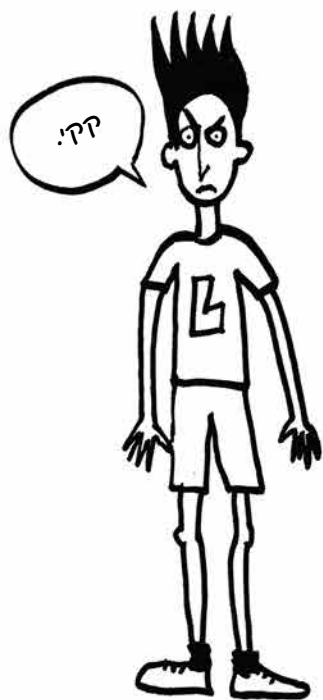

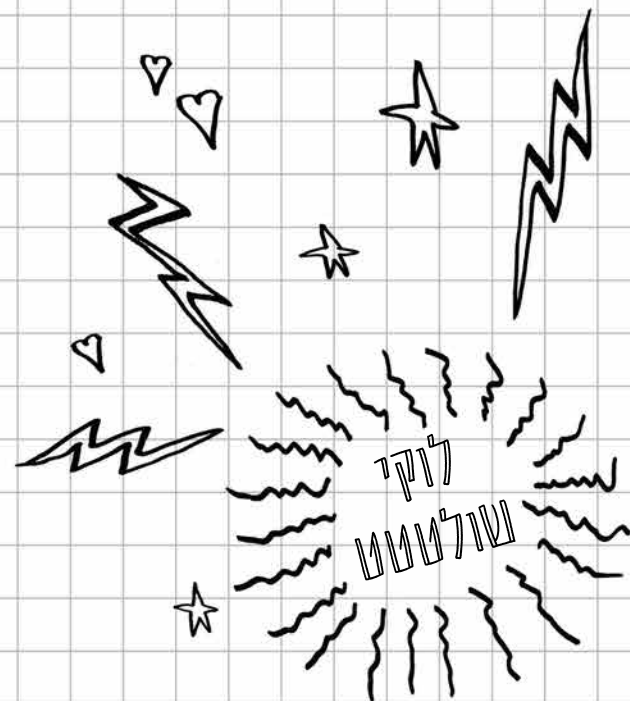
יום מספר 1: רביעי

דירוג המעלות של לוקי או דמ"ל:

-3000

קוראים לי לוקי, ואני אל. או לפחות הייתי אל עד יום שלישי, אז הגלה אותי אודין אל עולם בני האדם בדמות ילד בן אחת עשרה. וזה מצב גרוע מהרבה מאוד סיבות. קודם כול, חלששותו של הגוף בן התמותה הזה. לא שאני החזק באלים, אבל כרגע הרגליים שלי נראות כמו קיסמים וחגורת הכתפיים שלי חלשה כמו של סנאי קטן!

דבר שני, הדביקו לי הורים בכאילו. האל השומר היימדאל (ששונא אותי) וענקית מפחידה בשם הירוקין (רגשותיה כלפיי לא ידועים) הצטרפו כדי להעמיד פנים שהם אבא ואמא שלי בזמן שאנחנו פה. אני צריך לגור איתם ולעשות מה שהם אומרים. זאת השפלה מזעזעת. אני בן אלפי שנים! לא אמורה להיות לי

הירוקין

שעת כיבוי אורות! אני לא אמור לעשות מטלות בבית! ובשום פנים ואופן לא אמורים לצפות ממני לקפל את התחתונים שלי בעצמי!

אני תור, אל הרעמים מהתחת!

דבר שלישי, אני נאלץ להשלים עם נוכחותו של תור בן האחת עשרה, שמפיק הנאה עצומה מלשבת לי על הראש ולהפליץ. אולי הייתי צריך להתנחם בעובדה שהוא סובל איתי פה ביחד... אבל קשה להתנחם בזמן שמפליצים עליך.

אלים מתגשמים בעולם בצורתם הסופית, אז עד עכשיו מעולם לא הייתי ילד. מתברר שכך אודין חושב שהייתי נראה בתור ילד! מעליב!

לפני:

אחרי:

שיער מרהיב בקושי צוואר דקיק זרועות אטריות רגלי קיסם נמור

שיער מלא ומרהיב קרניים זקן מגניב כתפיים רחבות זרועות שריריות

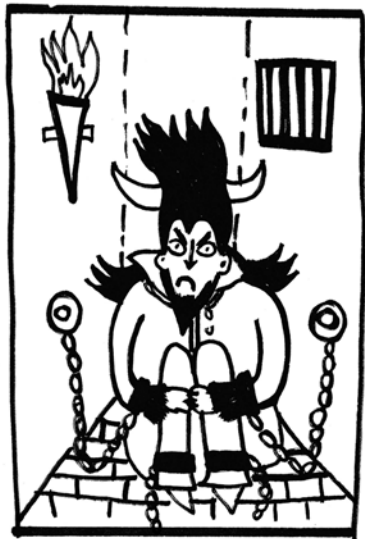
**תיקון: אני לא איזה קול נטול גוף. אני הדמיה של אודין!
בכבודו ובעצמו, על חוכמתו כי רבה.**

אם אתה כזה חכם, על איזה מספר אני חושב
עכשיו?

אתה לא חושב על מספר. אתה חושב, "אודין מסריח".

אה. כך שכבר עדיף שאכתוב את האמת בדפים
האלה. תמיד יש פעם ראשונה.

כל האסון הזה התחיל בתעלול שהיו מעורבים בו
האלה סִיף, תלתלי הזהב הארוכים שלה, זוג מספריים

ותנומה בתזמון גרוע. אחסוך
מכם את הפרטים ורק אומר
שאף אחד באסגארד לא יודע
להעריך בדיחה. או תספורת.
לפני שהבנתי מה קורה,
כבלו אותי בשלשלאות, שללו
ממני את כוחותיי הנעלים ונעלו
אותי בצינוק בזמן שאודין חשב
על עונש.

כל עוד אני פה בעולם בני התמותה, מכריחים אותי
לכתוב בספר הדבילי הזה יום-יום במשך חודש כדי
להוכיח שאני משתפר ונעשה ראוי לאסגארד, מה
שזה לא אומר.

אתם בטח חושבים עכשיו, "לוקי, אתה הרי אל
השקרים, התחמן הגדול מכולם... למה שלא פשוט
תשקר בספר ותטען שהתנהגת למופת כל החודש?"
אז לצערי הרב אודין, בחוכמתו כי מעצבנת,
חשב על זה. זהו יומן קסמים. אם אשקר פה,
היומן יתקן בעצמו. למשל, אם אכתוב...

אני החזק מכל האלים

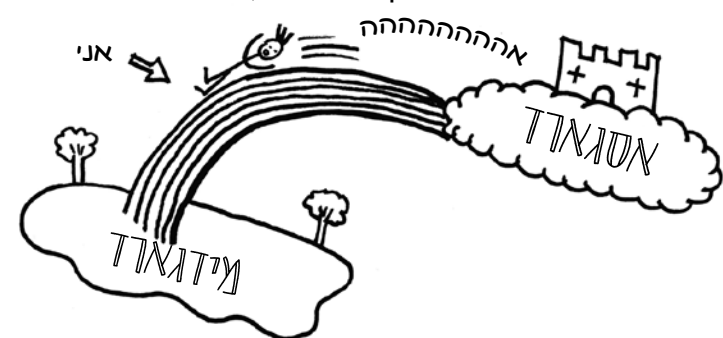
**תיקון: אתה לא. אודין הוא החזק באלים. אתה תולעת
עלובה שכוחותיה היחידים הם היכולת לשנות צורה
ולהיות תחמן וערמומי.**

...אקבל תגובה חצופה כמו זאת.

כך שאני יכול לבחור: לשקר ולהיות נאמן לטבעי
המופלא ולחטוף עלבונות מאיזה קול נטול גוף,
או לספר את האמת המשעממת, הפשוטה והלא
מחמיאה בדרך כלל.

נריץ קדימה להיום בבוקר, אז נשלפתי בגסות מכלאי, ממצמץ באור השמש האסגארדית. אודין תקע לי את הספר הזה בידיים ובעט אותי מאסגארד, מעל גשר הקשת, מטה אל מידגארד – או כמו שאתם פשוטי העם האנושיים קוראים לזה, העולם.

תוך כדי נפילה השתנית לצורת העלובה הנוכחית. נחתי על פני אדמות בתוך שלולית בוץ, ושנית ספורות אחר כך נחת עליי תור. הוא לא היה קליל גם בתור ילד אנושי. והוא עוד החזיק את הפטיש האהוב עליו שעשה אותו עוד יותר כבד. יש עליי כרגע כמה חבורות סגולות ביותר.

אספתי את עצמי מהרצפה והסתכלתי מסביב. הייתי במקום אפור ועצוב מלא בני תמותה. אף אחד לא הסתכל עליי. באותו רגע הבנתי שצורת החיצונית השתנתה. בדרך כלל אני כה מרהיב עין שכולם נועצים בי מבטים.

תיקון: יחסית לאל אתה ממוצע ולא יותר. באסגארד כולם נועצים בך מבטים רק כדי לוודא שאתה לא זומם משהו.

כבר אמרתי שאני **שונא** את האמת? היא כזאת מכוערת ועירומה, כמו החולד העירום, שנראה כמו חשופית ורודה כזאת שאוכלת אבנים. כשהיימדאל והירוקין הגיעו הם נראו די כרגיל, אבל הירוקין הצטמצמה למחצית גודלה, והיימדאל לא היה אפוף בזוהר האלוהי שלו. שניהם לבשו בגדים אנושיים אפרוריים. הירוקין

שבדרך כלל לובשת פרוות של חיות ועונדת שפע של שרשראות וצמידי זהב, נראתה בתלבושת האנושית שלה כאילו היא בדרך למפגש של ועד הטרחנים המשעממים. היא גם הלכה ברגל. בדרך כלל היא רוכבת על זאב ומשתמשת בנחשים בתור מושכות. השריון הנוצץ וכלי הנשק הכבירים של היימדאל התחלפו בבגדים נוחים ובנעלי בית. הם לקחו אותי לבקתה עלובה, שם הוטל עלינו לגור ביחד במסווה של משפחת בני תמותה.

בכל מקרה, בואו נחזור אל מציאות חיי האומללה
 החדשה. באחד החדרים הזעירים והקודרים במעוננו
 החדש הושיבו אותי היימדאל והירוקין ומסרו לי את
 ההוראות שקיבלתי.

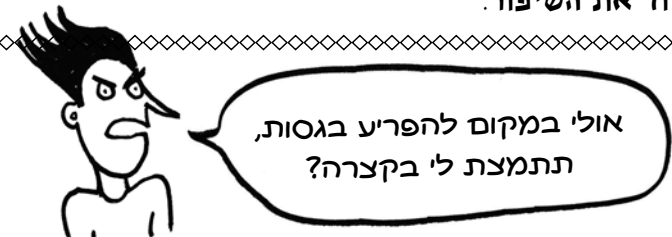
תיקון: למעשה מדובר בבית נאה בהחלט בסטנדרטים של בני אנוש, עם חיבור אינטרנט מהיר ולחץ מים חזק במקלחת. כל הציורים למעלה מאוד לא מדויקים, או יותר נכון, הם שקרים בוטים.

! תיקון: הירוקין לא איימה עליך בזאב שלה.

האיום השתמע מהדברים. כל הסיפור פשוט מגוחך. אי אפשר לסמוך על היימדאל והירוקין שידווחו לאודין על הסיפור שחל בי. הם שונאים אותי.

! תיקון: היימדאל שונא אותך, הירוקין עוד לא החליטה. והם לא אמורים לדווח לאודין. אני, היומן, אמור לאמוד את הסיפור.

! בסדר גמור.

◦ אתה, לוקי, צריך להפגין שיפור מוסרי שיימדד בדירוג

מעלות. נקודת הפתיחה שלך היא 3000-.

+3000

◦ הדירוג ייקבע על ידי ספר (אני) שמכיל את כל

חוכמתו של אודין, כולל מידע חשוב על המאה

העשרים ואחת. הירוקין והיימדאל יפקחו במסווה של

הורים.

◦ תור, שיגלם את אחיך, יתלווה אליך למקומות שונים

בממלכת בני התמותה שהורים לא מגיעים אליהם,

כגון בית הספר.

◦ אסור לך לחשוף את כוחותיך האלוהיים בפני בני

האנוש. אם תעשה זאת, העונש הנצחי יופעל מיידית.

◦ היה ותיקלע האנושות לאסון במהלך שהותך

במידגארד, העונש יופעל מיידית.

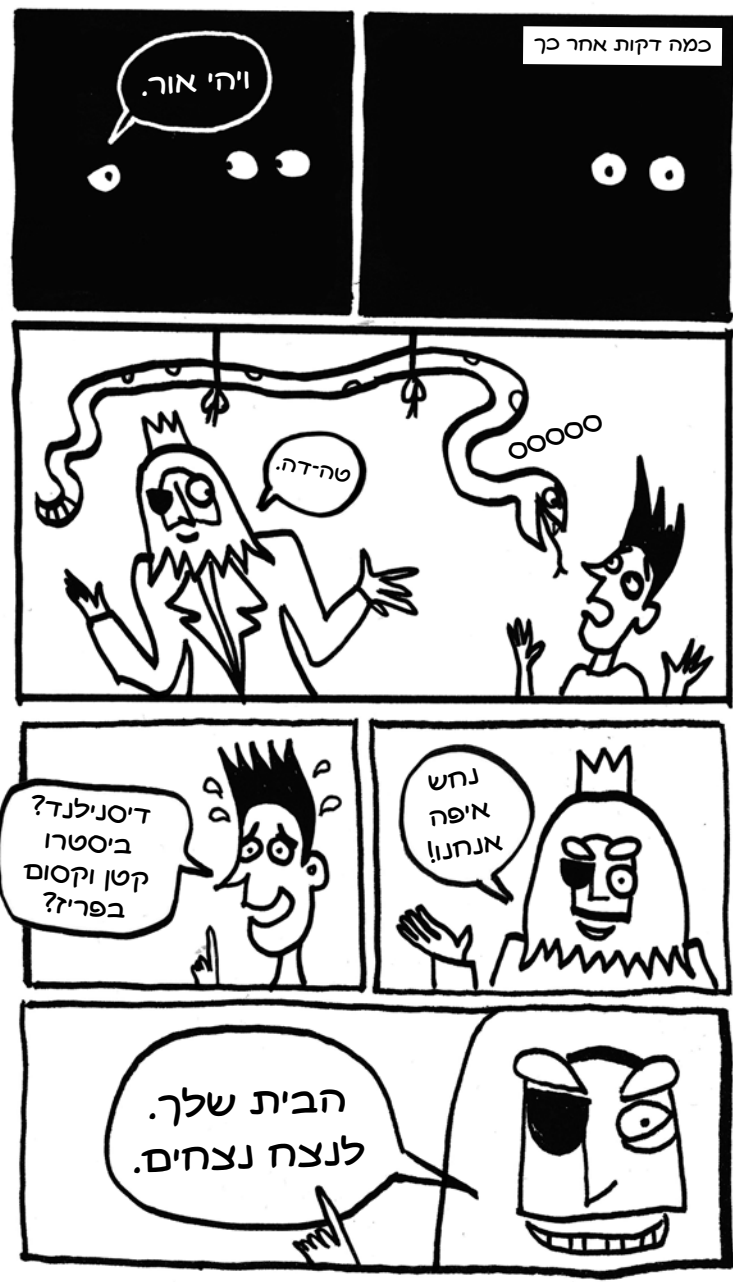
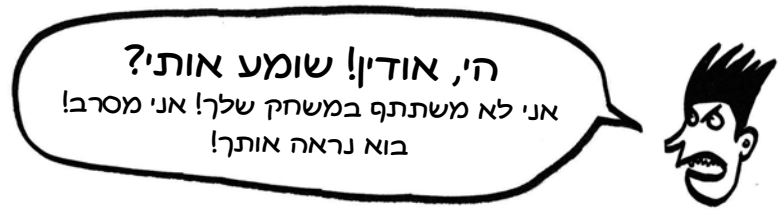
רגע. אני נחשב אשם בכל אסון אפוקליפטי שעלול לפקוד את מידגארד בזמן שאני כאן? גם פגיעת מטאור? או מלחמה גרעינית? או מכת אַרְבֶּה?

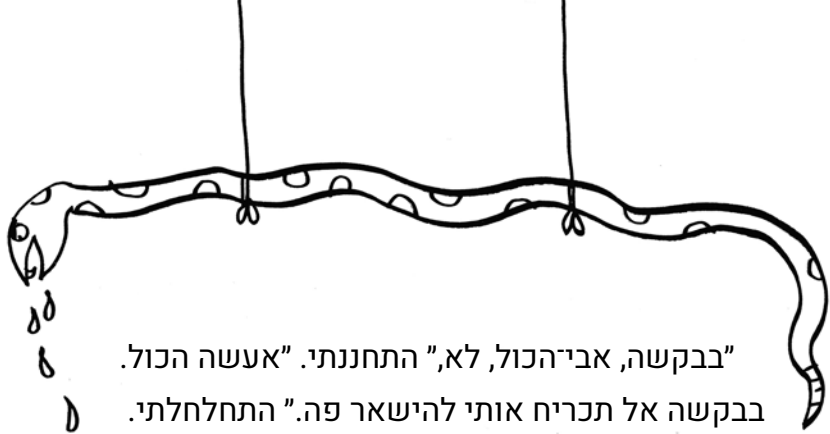
! נכון מאוד.

נצח לא הוגן!

! במקרה חירום, כל שעליך לעשות הוא לומר את המילים "הי, אודין" ואבי הכול יענה.

זה לא יחס ראוי למישהו מדהים כמוני! אני לוקי, התכסיסן החכם והשנון מכול! אני לא מוכן לעשות רק דברים טובים ומשעממים במשך חודש שלם. לא אכתוב יותר ביומן הזה! אתה לא מחליט עליי!

"בבקשה, אביהכול, לא," התחננתי. "אעשה הכול.

בבקשה אל תכריח אותי להישאר פה." התחלחלתי.

פחדתי לשמוע אילו עוד עינויים יביא איתו תור.

והיה כמובן גם הנחש, שהתפתל הלך ושוב

מעליי, נוטף ארס רוחש.

אודין משך באפו. "אני לא מאמין שאתה מסוגל.

אתה חלש."

נפגעתי. "אני לא! אני לוקי! אני אל! אני יכול לעשות

הכול!"

אודין הביט בי דקה ארוכה בשתיקה.

עצרתי את הנשימה – ולא רק בגלל הריח הנורא.

"האתגר בעינו עומד. יש לך חודש להוכיח שאתה

ראוי לאסגארד. לא יותר, לא פחות. ואם תיכשל..."

הוא נענע בראשו והצביע על הנחש הלוחש. נדמה לי

שהנחש קרץ אליי.

ואז, בלי אומר ודברים, חזרתי לכאן, לחדר המכוער

והעלוב שלי, שרוע על המיטה הלא נוחה, והדמעות

מתייבשות לי על הפנים.

מתברר שאודין **כן** מחליט עליי, ואיאלץ להמשיך

לתעד את מעשיי ביומן הזה, או שאוי ואבוי. למרות

שכואב לי להמשיך לכתוב, זה מה שקרה אחר כך...

"סירבת לעונש שהוטל עליך," אמר אודין. "וזאת

התוצאה. תכיר את נשכני, האויב המר החדש שלך."

"בוא לא נעשה משהו פזיז," אמרתי בזמן

שהתרחקתי בזהירות מהארס הנוטף של הנחש. "למה

שלא נדון בזה כמו שני מבוגרים? או מבוגר אחד

ומבוגר אחד בגוף של ילד."

אודין נופף בידו בביטול, כאילו סילק כלב שובב.

"הרי אתה עצלן מדי להיות טוב אפילו לחודש אחד,

אז ברוך הבא לשארית הנצח. תא שעומד בו ריח כבד

של דגים רקובים ושתן, והשיר שאתה הכי שונא

מושמע באוזניך. סוף הבטיחה שתבוא לספר אותך

באופן קבוע ותשאיר את השערות המעצבנות האלה

בצווארון שאי אפשר להיפטר מהן בחיים. ותור

יבוא..."

חה, חה, חה.

לא השערה!

